

7. DAN CAMINA

Vitez na belem konju

Torek, 29. avgusta 2017

Legenda pravi, da je blizu mesta Logroño [logronjo], kamor nas je tokrat pripeljala starodavna Jakobova pot, v neki trdnjavi živel kralj Ramiro [ramiro]. To je bil čas mavrskih napadov v Španiji in tako se je zgodilo, da je njegov grad obkolila tridesettisočglava vojska, medtem ko je imel sam na voljo borih tristo vojakov. Vendar so bili to pogumni, pokončni, neustrašni možje, sklenili so, da se bodo borili do konca, do zadnje kaplje krvi. Ponoči pred bitko pa je kralj sanjal, da mu je pred grad na konju prijahal sveti Jakob, se jim pridružil in se boril zanje. Tako se je tudi zgodilo. Maloštevilna vojska je premagala mnogo številčnejšo množico in nihče ni točno vedel, kako se je to zgodilo. Tisti, ki so umirali na bojišču, pa so baje videli nekoga, ki se je zanje bojeval na belem konju. Od takrat tu stoji njemu posvečena cerkev, Jakobov meč pa je postal znamenje romarjev.

To legendo nam je ob skromni, a okusni večerji v župnišču poleg nje povedal neki Bolivijec, ki je že četrtič na caminu, že četrtič v Logroño [logronju]. Morda zato, ker je tudi sam že videl nekoga na belem konju, kako se na tej poti vedno znova bojuje zanj. Tako kot mi. S pretresljivo lepim sončnim vzhodom je prišel, potem nas je kot koprena megle varoval na odseku poti, kjer ni bilo enega samega drevesa, da bi nam pomagalo s senco, nato pa je spet odgrnil

sonce, da nas je pogrelo in posušilo, in nazadnje priskrbel še vetrca, da sonce ni premočno žgalo.

Morda zato romarji kar naprej hodijo po teh poteh – da bi videli, da bi se prepričali, kar v vsakdanjem hitenju tako hitro spregledamo, misleč, da je vse odvisno od nas in da zgolj sami krmilimo svoje življenje. Takrat je mnogo lažje videti vse ugodne stvari kot splet naključij, tu pa ne. Tu bolje čutiš, da nekdo jezdi poleg tebe in da bi ti brez njega trda predla, še nekoliko bolj si nebogljen kot doma, veliko bolj se zavedaš, da je življenje večje od tebe, da nimaš moči in oblasti nad njim. Da človek ni kralj, da je berač, ki živi od darov Nekoga, ki skrbi zanj.

Današnja etapa je bila res dolga, celih osemindvajset kilometrov smo prehodili, mi uborni romarji z utrujenimi nogami. Nekdo je šel z nami. In to vem predvsem zaradi množice krasnih ljudi v albergu, ki živi samo iz prispevkov in kjer se verjetno prav zato skupaj večerja in si med seboj tako veliko pomaga in se pogovarja. Kot velika družina, ki je jutri več ne bo, a nas je vse spremenila in obogatila.

Zdaj legam spat po tem napornem, a najlepšem dnevu na caminu. Ležišče je borno in trdo, samo tanek kos spužve na mrzlem podu, in premajhna soba je spet nabito polna, a vame kot nekakšen nedopovedljiv čudež legata veselje in mir. Ne, moje bolečine niso popustile in morda se bodo jutri zjutraj zaradi skromnega ležišča početverile. A tokrat me to ne skrbi, ne bojim se. Saj, če dobro prisluhnem, nekje pod oknom slišim tiho tleskanje konjskih kopit ...

Marija, pomagaj mi še konkretneje čutiti navzočnost Boga v mojem življenju. Naj ga srečam v lepih in težkih trenutkih svojega romanja po zemlji, naj čutim, da me ima rad. Amen.